

[alcătuit de pr. Necula Constantin](#)

Nu știu alta să scriu decât că la Liturghia de Înălțarea Sfintei Cruci l-am zărit miridă în Potir. Domnul Hristos, care ridică păcatele lumii, aprinsese la viață în rubiniul Jertfei chipul său de om minunat. Și el, Răzvan Codrescu, știa și mărturisea că El, Hristos Domnul, este Învierea și Viața și Odihna.

Pentru cine a trăit în Sibiu ce împlinea peste 5 ani de democrație încă în căutarea modelului cultural, descoperea un chip aparte de jurnalist. Dintâi că scria cu nerv, un nerv cuminte comutat pe un patriotism atât de firesc încât a iritat – ani în șir – pe cei care chiar credeau, și mai cred, că patriotism înseamnă gâlceava, găștizarea pe scrupule infertile. Scria cu fibră culturală asumată.

Coerent și subtil, adânc și cuprinzător. Nu știai ce să admiri la cel care scrie. Eleganța limbii, linia de forță – dozată parcă de o mână nevăzută – ori incredibila incandescență la urâciunea din jur. Nu locuia în Sibiu și poate de aceea primele noastre întâlniri s-au petrecut pe drumul lung, de noapte înghețată, dinspre Sibiu spre Bucureștiul care-l înghițea îndată ce se cobora din tren. Eu măsuram noaptea drumului în cafele. El în preamurile țigări. Nederanjați de nimeni. Prindeam rostul poveștilor. Și nu au fost doar câteva drumuri.

Lui îi datorez prima introducere în limba italiană vorbită pe vremea când prinsesem oboseală în căutarea vizei buclucașe pentru studii, înșirându-mă la gardul Ambasadei și văzând cum cei, de care mai apoi unii s-au plâns, primeau cu ușurința ilegalității democratizate viza lor de ieșire într-o Italie de care, atunci, nu știam că am să mă îndrăgostesc iremediabil. Și am rămas prieteni. Mai ales după o ceartă zdravănă. Numai ce scrisese la *Puncte Cardinale* o recenzie sucită la adresa Părintelui Păcurariu, iritat că nu scrisese pe unii dintre cei pe care el îi știa în Dicționarul Teologilor Români. A revenit și Părintele pe conținut dar, mai apoi, până în clipa în care l-am anunțat moartea Părintelui, el, prietenul meu, a regretat enorm „ieșirea”. Cum îi spunea fără să revină. S-au văzut dese ori și zâmbetul discret al Părintelui îi da de înțeles împăcarea.

Apoi au venit *Târgurile de Carte și Revistă Religioasă*, acolo unde Lucian și Lucia Coca ne-au adunat ca o mare familie. Ediția dintâi, în aula Facultății de Teologie, una dintre cele mai frumoase amintiri. Cină festivă de oameni și cărți. Cu Târgurile au venit emisiunile împreună. Nu puține. Mai ales aici, acasă, la Sibiu. După momentele tensionate de prin studiourile televiziunilor centrale suna mereu. Ca un limitator de tensiune. Știa exact ce ai nevoie să te odihnești sufletește. Cu onestitate prietenească, îndrepta ce spusese strâmb. Cu o curtoazie incredibilă vremii de acum oferea cărți, sprijinea scriitori. Iubea cartea ca pe propria sa viață.

Ne-a împrietenit Dante – din care i-am dăruit o ediție veche de nuvele răzlețe, după un drum la Padova – și San Juan de la Cruz. Când am ajuns la Toledo, i-am scris. La Avilla l-am sunat să-i mulțumesc. Pentru o incredibilă intuire a arderii în Duh prin care asumase literatura ca pe un ferment de mântuire. Moartea Domnului Profesor Constantinescu și apoi a Doamnei i-au stins venirile la Sibiu. L-au ținut acasă. Povesteam rar, atât de rar. Acum, ca să-mi aduc aminte de glasul lui, nu mi-a luat mult dar mi-am dat seama că îmi lipsea de mult. E omul de la care am învățat să recitesc Eminescu și prin care am redescoperit marea literatură a Rezistenței anticomuniste. De o șăgălnicie cu versul ieșită din comun. Sensibilă și cordială cu psalmii. La Târgurile de carte mereu lipit de standul celor de la *Puncte Cardinale* iar, în timp, purtând cărțile lui, antologii de articole, prefațate de Răzvan Bucuroiu la butoniera dăruirii. Muncea enorm. Un excelent editor. Nu doar pentru Editura Christiana. Era de acolo, din fiecare carte. Chip de uimire cu fiecare carte bună ce o dăruia sau o primea. Emotiv asemeni unui copil la școală. Plinise în sufletul său mii de întoarceri acasă a celor uciși de comunism. Ne-a lăsat, în fond, cel mai mare

Sinaxar de

Rezistență

S-a stins. Departe de vârsta la care poți spune că ai îmbătrânit. Moartea lui, dintâi zvon, mi-a readus gustul de cafea înghețată în noaptea cu multă poveste. Și lacrima bucuriei că ne-am știut. Bine. A trecut printre noi. A scris la Sibiu. A fost martor nemincinos istoriei. Semna ciudat, cred că așa l-am prins în ochi: Adolf Crivăț. Alteori, de înfinit mai multe ori, Răzvan Codrescu. Ultima dată, la catafalcul Doamnei Constantinescu, plângea ca un copil. Ca atunci când i-am povestit că a murit fratele Gheorghe Precupescu, ostașul cu inimă de copil luminos. Ca atunci... Ca acum. Nu știu alta să scriu decât că la Liturghia de Înălțarea Sfintei Cruci l-am zărit miridă în Potir. Domnul Hristos, care ridică păcatele lumii, aprinsese la viață în rubiniul Jertfei chipul său de om minunat. Și el, Răzvan Codrescu, știa și mărturisea că El, Hristos Domnul, este Învierea și Viața și Odihna. De azi suntem mai mult cu un poet-rugător în Împărăția cuvintelor care rodesc veșnicia. În orizontul de dincolo de punctele cardinale ale vieții de acum...

[\(sursa\)](#)